

Børne Blad



Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 46.

16de november 1890.

16de aarg.



En vandbærer i Kairo.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 ekapltr. leveres det for 40 cents, og over 25 ekapltr. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Hansmands ungdomsaar.

(Fortsættelse.)

Den stakkels Frans Frankoni var falden i gode hænder. Kjærlige og varsomme hænder løftede og bar ham, lagde bindet paa ham, rettede paa puderne at han kunde ligge blødt og bekemt, kort sagt, den lille linedanser havde ikke haft saa gode dage, siden han som treaarigt barn var hjemme hos sine forældre.— Da de første smertefulde dage var over, og Frans begyndte at bedres og komme i humør, havde han mangen samtale med den venlige diakonisse, som blev rent forfærdet over det arme forsømte barns ubidenhed i alle stykker. Hun maatte sammenligne ham med et stykke agerland, hvorpaa ingen frugt voksede, fordi det, skjønt jordbunden var god og dyrkbar, ikke var blevet tilsaet og agtet paa. Alligevel kunde hun ikke andet end i stilhed undre sig over, at der ikke var fremvokset flere torner og tidsler i den tomme hjertebund.

Frans havde saa smaat begyndt at læse og skrive lidt under søster Josefines vejledning. Intet under derfor, at hun, som børnene sagde, var meget optagen af „linedansergutten“ og blev det end mere, da han nu hurtigt begyndte at bedres og kunde sidde oppe flere timer sysselsat med sit nye, for ham saa uvante arbejde, læsning og skrivning. En dag, da han havde været rigtig flink og flittig og nedskrevet begge sider paa sin table, kom diakonissen ind og satte sig

ved siden af ham. „Har jeg ikke været flink, søster Josefine?“ spurgte han stolt, og fremviste sin table. „Jo, det har du rigtig, lille ven! Jeg kan se, du holder af mig, siden du er saa flittig.“ „Ja, søster Josefine“, svarede Frans, „dig holder jeg af, dig og Waldemar og Rupert! Men jeg holder ikke af mine forældre; thi de har aldrig været snille imod mig; jeg forundrede mig ofte over, hvorfor far og mor var slemmere imod mig end alle andre; thi baade Waldemar og hans forældre var snille imod mig, og Rupert var min bedste ven. Den dag, jeg faldt ned fra linen og brak armen, var den gamle Rupert bleven syg, og han sagde mig, at han troede, han skulde dø; derfor blev jeg saa forfærdelig bedrøvet, og jeg tror, det var derfor, jeg faldt ned; thi jeg kunde ikke tænke paa noget andet end paa Rupert, som var saa syg.“ — „Men, mit kjære barn“, sagde diakonissen, „du maa aldrig sige, at du ikke holder af dine forældre. Du kan da skjønne, de holder af dig. Du skulde bare høre, hvor bedrøvet din far var, da vi kjørte dig hid.“ „Ja bedrøvet var han nok, søster Josefine, men ikke fordi han holdt af mig; han var naturligvis bedrøvet over, at han nu ikke kunde holde forestillinger med mig paa længere tid“, svarede Frans, idet han gjorde et trodsigt kast med hovedet.

„Du behøver ikke sige mig, at mine forældre er glade i mig; thi jeg ved, de ikke er det“, tilspøiede han bestemt, medens de mørke øine funklede gennem de frembrydende taaer. „Og om fjorten dage kommer han jo for at hente mig tilbage igjen“, hulkede han, „og da er Rupert kanske død og borte, og jeg har ingen ven mere, som bryder sig om mig.“ „Jo, du ved, du har“, trøstede søsteren ham. „Jesus er den bedste ven, ved du, og han vil aldrig forlade dig, hvis du er et fromt og bedende barn.“ Men den stakkels Frans syntes ikke at have hørt søsterens sidste trøstende ord. „O, kjære, snille søster“, bad han grædende, „kan du

ikke lade mig faa være her hos dig? Jeg skal være saa snil og lydig, og du ved ikke, hvor jeg skal arbejde for dig. Jeg skal bære vand, pudse støbterne og børste klæderne, det har jeg lært af Rupert, som jeg ofte hjalp med dette arbejde. O, kan jeg ikke faa være her?" „Vi faar se, Frans", svarede søsteren, „jeg vil gjøre, hvad jeg kan for dig, og du ved, Gud vil kun dit bedste.— Du maa vel tilbage til dine forældre igjen, antager jeg; men du kommer ikke til at gjøre kunststykker mere, det kan du være vis paa; thi doktoren har erklæret, at din arm vil blive stiv for fremtiden, og dette vil hindre dig i din kunst, ja gjøre dig aldeles udygtig hertil. Naar din far kommer, skal vi meddele ham dette. Presten har ogsaa lovet at ville tale med ham." „Men min far lader sig aldrig overtale", indvendte gutten, „min far er haard som sten, det siger Waldemar ogsaa, og direktøren var ofte vred paa ham og sagde, at han behandlede mig slet."

Søster Josefina var inderlig bedrøvet; da hun gik fra ham, bad hun den herre Jesus, at han vilde se til det stakkels barn og hjælpe ham paa ret vei. „O, du sande barneven", sukkede hun, „antag dig dog dette barn og lær ham at elske dig."

7de kapitel.

Det var søndag. Bybud Lange sad under lindetræerne med sin hustru og læste andægtig af en huspostille. Det var langt ud paa eftermiddagen, men solen var endnu ikke gaaet ned. Pludselig blev de forstyrrede i sin læsning; meget overraskede saa de op; stedets politibetjent stod for dem. Han overrakte Lange et forseglet brev, som denne skulde bringe videre næste dag. „De faar et besynderligt erende imorgen", sagde politibetjenten og traadte tilside, saa Lange pludselig fik øie paa en liden gut, som skjulte sig bag betjentens ryg. „Denne lille landstryger her hører ogsaa med til brevet,

og begge skal imorgen punktlig overleveres til politistation. Han blev funden i skoven imiddags; han har sluttet om der i fire dage og forgreb sig igaar paa nogle kirsebær ude i en have. Hr. fogden bad, om De vilde være saa snil at herbergere ham for inat og give ham lidt mad. Og saa gaar De altsaa afsted med ham tidlig imorgen, Lange", sluttede betjenten, nikkede venflabelig og forlod dem.

„Det er i grunden vel meget forlangt af den brave hr. foged", brummede Lange og saa yderst misfornøjet ud, „saaledes uden videre at bringe os en landstryger paa halften." Han reiste sig og fulgte gutten ind. „Vær nu ikke vild, kjære Lange", bad hans blødhjertede hustru, „gutten, stakkars, er vel et forladt barn, som vi bør være kjærlige imod." Med disse ord gik hun ud i kjøkkenet for at faa noget varmt istand til den nyankomne, som saa bleg og forhungret ud. Da hun atter traadte ind med en tallerken dampende kjødsuppe, sad de begge to overfor hinanden og talte sammen. „Saa godt havde du det altsaa i hospitalet", fortsatte Lange, „og dog er du rømt derfra; det var daarlige gjort af dig!" „Al, jeg vilde gjerne været der", svarede gutten med skjælvende stemme; men jeg var saa bange for, at min far skulde komme og hente mig derfra; derfor rømte jeg." Mariane hørte til med spændt opmærksomhed og iagttog gutten forundret. Hvor, ja, hvor havde hun seet det ansigt før? Med engang gik der et lys op for hende. „Er du linedanser gutten fra Ansbach, og heder du ikke Frans Frankoni?" spurgte hun spændt. „Og fra hvem er du løben? Fra den lille mand, som sagde, han var din far, han, som gjorde alle de dumme narrestreger paa forestillingen i Ansbach?" fortsatte hun næsten aandeløs. „Ja", svarede Frans, „og Frankoni er min far; det er for hans skyld, jeg er rømt; thi han var saa ond, saa ond imod mig."

„Jakob!" udbrød Mariane og slog hæn-



En husearbejder.



derne sammen; „dette stoffels barn har jeg seet før og hans onde far ogsaa. Han er ikke alene om at være bange for denne Frankoni; thi mig skræmte det frygtelige menneske næsten ihjel, og jeg fløi ogsaa ifra ham, som om den onde var i hælene paa mig.“ Nu var det Jakob Langes tur til at blive forundret. „Fortæl mig alt, — forklar dig ordentlig“, befalede han sin kone næsten strengt. Og Mariane fortalte, hvad der havde hændt hende hin dag paa torvet i Ansbach. „Det var for at spare dig for smerte og oprive saaret“, sagde hun; „men Jakob, du ved ikke, hvor jeg led; thi jeg kom til at tænke paa, — at tænke paa, at dette barn muligens kunde være —“, og hun sendte sin mand et betydningsfuldt blik og greb med et guttens haand og holdt den op for sin mands ansigt. Han saa og saa, men kunde slet intet mærkværdigt opdage. Da pegede Mariane paa den lille brune flek paa guttens haand. „Kan du virkelig ikke huske?“ spurgte hun lidt heftig. „Mariane“, svarede hendes mand med eftertryk. „Du ser tegn og undere overalt! Du kan da vide, at du tager fejl.“ Men hans stemme skjælvede, og noget usikker og beklemt tilmode vendte han sig bort. Mariane sukede; hun svarede ikke, men gik hen og gjorde istand et blødt og godt leie for Frans.

(Sluttes.)

Vær lydlig kun, søg Herren, bed;
da gror i dig hans Kjærlighed.

Naar vi har læst i bibelen, lært en lektie i søndagskolen eller hørt en prædiken, bør vi søge at udøve, hvad vi har lært. En fattig kvinde, som drev en liden handel, blev en søndag spurgt, hvad hun kunde huske af prædikenen. Hun svarede: „Jeg erindrer ikke teksten, ikke heller netop, hvad presten sagde, men jeg husker, at han talte om faldt vegt og maal; og alt, hvad

jeg kan sige er, at jeg gik hjem og ødelagde mit faldte maal.“ Dette var den største nytte, hun fik af prædikenen.

Der er en fortælling, som viser, at hvad vi faar høre om Jesus, gjør os gode. Denne handler om en god og ærlig irlandsk kvinde ved navn Molly. Hun pleiede at sige, naar hun havde hørt en god prædiken: „Ja, den var meget lærerig.“ Men hun kunde aldrig sige noget mere end de ord: „Ja, den var meget lærerig.“

Molly var vaskerone. En dag fik presten se hende, da hun hængte ud tøj til tørring; og han besluttede at spørge hende, hvad hun egentlig mente med den bemærkning, hun brugte gjøre angaaende prædikenerne. Han begyndte saaledes: „Naa, Molly, hvad synes du om prædikenen igaar?“

„Hr. pastor, den var virkelig meget lærerig.“

„Og hvilken del af den syntes du bedst om?“

„Jeg syntes godt om altsammen.“

„Men jeg formoder, at der var noget, hvorved du især fæstede dig?“

„Jeg erindrer virkelig ikke noget i særdeleshed af den, hr. pastor, men den var i det hele meget lærerig.“

„Men, Molly, hvorledes kunde den være lærerig, naar du ikke erindrer noget af den?“

„Nu vel, hr. pastor, de ser det rene tøj, som hænger paa buksene?“

„Ja vist.“

„Var det ikke sæben og vandet, som gjorde det rent?“

„Jo naturligvis?“

„Ser ikke klæderne bedre ud nu, end da de var skidne?“

„Uden tvil, Molly.“

„Men ikke et gran af sæben eller vandet er tilbage i dem. Nu vel, min herre, saa er det ogsaa med mig. Jeg erindrer ikke et ord af prædikenen, men jeg bliver virkelig bedre og renere deraf.“

En vandbærer i Kairo's gader.

(Med billede.)

Vort blad har idag billede fra Egypten, dette forunderlige land, som er saa rigt paa oldtidslevninger, og hvis folkeli- den dag idag frembyder saa meget af in- teresse. Kairo er Egyptens hovedstad og Afrikas største by og har 350,000 indbyg- gere. Dens gader frembyder et broget skue med sine mange kafeer, verksteder og butikker; her ser man strædderne falbyde sine øster- landske dragter og guldsmedene sine rige udvalg af finger-, øren- og næseringe; her ser man rigt forsynede vaabenbutikker med prægtige tyrkiske dolke, geværer og pistoler, og frugtudsalg med overslod af bananer, figener, dadler og oranger, og en masse butikker af anden slags. Snart møder man en vandbærer med sine gjedestandsflasker paa ryggen, snart arabiske bønder ved siden af sine æsler eller med kurve paa hovedet paa veien til torvet med sine varer, og snart ryttere paa prægtige heste og i østerlandets eiendommelige dragter. Tyrker, arabere, europæere, jøder, negere myldrer larmende om hverandre i broget brimmel.

En saadan vandbærer, er det, som bille- det viser. Hans raad er vel kjendt i Kai- ros gaver. Undertiden bruger han næsten de samme ord som profeten Esaias: „O, I tørstige, her er vand!“ Han fortsætter imid- lertid ikke: „uden penge og uden betaling“, men for en meget lav pris (mindre end en cent) fylder han en af sine smaa messing- bægere, som han uanstelig klinger mod hinanden, medens han gaar videre.

Et og andet.

At et menneske er fornøjet, afhænger ikke af, hvad han har, men af hvad pris, han sætter paa det, han har. „Jeg ser paa, hvad jeg ikke har“, siger en vis tænker, „og

synes, at jeg er ulykkelig. Andre ser paa, hvad jeg har, og synes, at jeg er lykkelig.“

Hvad i fortiden er gjort, kan ikke gjøres om. Modgang, ulykke, synd, de kunne ikke forandres. Om fremtiden tilhører dig, ved du ikke. Brug den tid, du har. Lær vis- dom af fortidens feil, bed Gud om forla- delse for dine synder, stræb at gjøre din pligt idag og kast sorgen for fremtiden paa herren.

Snaren. Lille Frank var ude i haven med sin lille søster for at lege. Da kom han forfrækket springende hen til hende og trak hende i kjolen. Han havde opdaget et uhyre, og turde ikke alene gaa derhen.

Det var dog intet værre end en edder- kop, som havde spundet sit garn over en stor blomst. Den sad midt i sit spind, lu- rende paa bytte. Lille Frank saa forfærdet paa den. Bips da kom en flue uforvarende til at heste sin fod fast i garnet, og en, to, tre var den fangen trods al sin sprællen — og dødens bytte.

Jeg ved ikke, hvad dette syn virkede paa de smaa. Men det var engang en svensk prest, som blev opvakt af sin syndesøvn ved at iagttage den samme snare. Han saa deri et billede paa, hvor let vor arme sjæl fanges for evig i syndens garn.

Barn, vogt dig for denne snare, at ikke din sjæl skal evig komme bort fra Jesus! Vogt dig for syndige tanker, at ikke din sjæl omspændes deraf, ligesom fluen af ed- derkoppens garn.

Børneblad.

Indbundne Aargange af „Børneblad“ sælges til højsjædede priser:

Børneblad, 1889, en aargang 25 cents.
 " 1886-1887, to aargange 35 "
 " 1886-1888, tre aargange 45 "

Bøgerne sendes portofrit. Bestillinger sendes til

LUTH. PUB. HOUSE,

Decorah, Iowa.

En moders øie.

Her var engang en smedsvend, som drog ud i verden for at gjøre sin lykke. Han reiste gennem mange lande og stæder, og overalt var der meget at se og beundre. Menneftenes hænder havde dannet meget skjønt, men det skjønneste han saa, havde dog altid den gode Gud skabt.

Dsvald — saa heb svenden — var ung, da han drog hjemmefra. Hans omvandrende liv, de fremmede stikke, anden slags mad og de ti aar, som han tilbragte paa fremmede steder, havde forandret ham meget. Hans ansigt havde faaet en brun hudfarve, og i den store, sterkbyggede mand med de to store knebelsbarter under næsen og fipfleg paa hagen skulde man have vanskelig for at gjenkjende den spæde yngling, som engang forlod sin fædrelandsby.

Nu besluttede han sig til at vende hjem til fader og moder, da han hjertelig længtes efter at se sine kjære igjen.

Med randsel paa ryggen og stav i haanden og bedækket med støv kom han en dag vandrende ind i den landsby, hvor hans fædrenehus laa.

„Seg gad vide, hvem der først vil kjende dig igjen!“ sagde han til sig selv; „eller kanske ingen vil kjende dig, saa forandret som du er blevet.“

Med disse tanker vandrede han henigjennem landsbyen i retning af sit hjem.

Den første kjendte, han mødte, var hans fordums lærer. Denne stak allerede paa lang afstand haanden i lommen for at tage op en skilling for det tilfælde, at den reisende skulde tigge. Naturligvis gjorde ikke Dsvald dette, og læreren kjendte ham ikke, skjønt Dsvald hilste meget venlig paa ham.

Snart efter kom han forbi gamle Lises hus; hun maatte vel kjende ham, thi hun havde baaret ham til daaben. Hun stod

netop i døren, og Dsvald nikkede blidt til hende. Men hun tænkte formodentlig, at meningen var, at han skulde faa noget, og lukkede hurtig døren.

Smedsvenden gik videre.

En stund efter saa han en pige komme henover veien. Men det var jo hans egen søster Rosa!

„Hun vil vel med engang kaste sig om halsen paa dig,“ tænkte han.

Han begyndte derfor at gaa lidt raskere; men Rosa saa ham ligegyldig i ansigtet og gik forbi. Dsvald sagde „god morgen“, men Rosa svarede saagodtsom ikke; hun tænkte vel, at det var en uforklættet svend, som vovede at hilse saa bekjendt paa en aldeles fremmed pige. For at overraske sin søster desto mere siden gik Dsvald videre og saa sig blot et par gange om efter hende.

Endelig naaede han sin faders gaard, det kjære gamle hjem. Hans moder stod netop i haven og plantede salat. Hun hørte nogen komme og saa op. Men neppe havde hun faaet øie paa Dsvalds ansigt, før hun slap baade hatte og salatplanter og styrte imod ham under raabet: „Min Dsvald, min kjære snille søn!“ kastede sig om hans hals og var næsten ikke til at faa til at holde op med at kysse ham.

Moderhjertet og moderøiet havde straks kjendt ham.

Opløsning paa hovedbrud i nr. 43.

